

Geert-Jan Alexander Knoops

Het Petronius Mysterie

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Proloog

Locatie: Golf van Mexico

Datum: 20 april 2010

De harde wind veroorzaakte een geluid dat deed denken aan een fluitende fluitketel die niet van het gasfornuis is gehaald en droog staat te koken. Jay Nolan nam dit permanent aanwezige geluid allang niet meer in zich op. Als voorman van ploeg 'echo' werkte hij al elf jaar voor Benson Oil Productions, oftewel BOP, in de Golf van Mexico. Nolan was trots op het werk dat hij deed voor BOP, een van de machtigste oliemaatschappijen in de wereld. BOP had een steeds groter wordend marktaandeel in 's werelds offshore-olieproductie. De vijf andere leden van de zogenaamde Big Six, ExxonMobil, Shell, Chevron Corporation, Total en ConocoPhillips, moesten de laatste jaren lijdzaam toezien dat BOP's netto jaarwinst steeg naar het zelfs voor oliemaatschappijen gigantische bedrag van negentien miljard dollar.

Maar waar Jay Nolan nog het meest van genoot was het opscheppen over zijn olieplatform 'Petronius'. Na een lange shift op het olieplatform gingen Nolan en zijn ploeg eerst naar een van de kroegen aan de wal om daar dronken te worden voordat ze naar huis gingen. Na de eerste whisky begon het vriendschappelijke spel tussen de ploegen van de verschillende booreilanden. Wie had de hoogste productie gedraaid? Nolan keek altijd gelaten naar dit haantjesgedrag. Meestal na vier of vijf whisky's maakte hij er een einde aan door de verbluffende cijfers van Petronius te noemen.

Petronius, door de ploegen van BOP liefkozend Pedro genoemd, was een nieuw olieplatform; het grootste olieplatform ter wereld. Pedro lag zo'n 210 kilometer in de Golf, ten zuidoosten van New Orleans. Steeds weer als Nolan met zijn echo-ploeg om de twee weken met een BOP-helikopter naar Pedro vloog om daar twee weken non-stop te werken, was hij onder de indruk van het machtige bouwwerk; Pedro's boortoren was maar liefst 610 meter hoog, waarvan 75 meter boven de zeespiegel. Nolan had gebaald toen de Burj Khalifa-toren in Dubai gereed was. Vanaf dat moment was Pedro niet langer het hoogste bouwwerk ter wereld. Het 43.000 ton wegende platform kon orkaankrachten doorstaan. BOP maakte er geen geheim van dat het prijskaartje van zijn succesvolle oliebaby Pedro, een half miljard dollar bedroeg. Daarvoor in de plaats kreeg de oliegi-gant wel wat terug; Pedro zoog dagelijks achtduizend kuub olie uit het olieveld Petronius, gelijk aan vijftigduizend barrels, en daarnaast ook nog twee miljoen kuub aardgas. Het Petronius-olieveld werd in 1995 ontdekt en vernoemd naar de befaamde Romeinse schrijver Gaius Petronius Arbitr. Twee jaar daarna werd Pedro gebouwd. Een huzarenstukje op het gebied van *mega structures*.

Jay Nolan genoot die nacht van het geruis van de zee. De lichtvonk van de Golf, een fosforescerend soort plankton, gaf hem, in combinatie met de schijnwerpers van Pedro, het gevoel dat het gewoon dag was. Toen Nolan voor de keuze stond om een gewone baan op het vasteland te accepteren of in de slopende offshoreolie-industrie te stappen, was zijn beslissing snel gemaakt. Hij koos voor avontuur, spanning en gevaar. Elk jaar waren er weer een aantal doden te betreuren; werknemers die de veiligheidsvoorschriften verwaarloosden en van het 75 meter hoge platform naar beneden stortten. Nolan wist ook dat zijn keuze voor het offshorewerk het inleveren van privacy betekende, omdat de boorwerkers met vier man een cabine moesten delen. En om de twee weken was hij twee weken weg van zijn vrouw. De meeste werknemers van het olieplatform compenseerden dit door pornofilms te huren. En omdat het 64 bij 43 meter mat konden de ploegen soms ook een partijtje voetbal spelen op het hoofddek van Pedro. Tegenover al deze ongemakken stond wel een minimumloon van vijftigduizend dollar; een jaarsalaris terwijl de BOP-mannen slechts zes maanden per jaar werkten.

Jay Nolan had op die manier, na elf jaar voor BOP te hebben gewerkt, een aardige oudedagsvoorziening weten op te bouwen voor zichzelf en zijn vrouw. Nolan had geen kinderen, dus speelde hij met het idee om te verhuizen naar een Caribisch eiland en de rest van zijn dagen te slijten onder het genot van zon en margarita's. Misschien zou hij zelfs een boot kopen zodat hij van eiland naar eiland kon varen. Het mooiste was dat hij over twee jaar al genoeg gespaard zou hebben om zijn droom te kunnen realiseren.

De voorman werd uit zijn overpeinzingen opgeschrikt door zijn tweede man, Bill Penrod uit New Orleans, die een torso had waar Nolan twee keer in paste.

‘Hé boss, afsluiter nummer drie doet vreemd.’

‘Wat nou weer, Bill. Kan een mens niet eens één shift draaien zonder problemen?’ bromde Nolan.

‘Ik weet het, boss. Sorry. Afsluiter drie trilt als een dronken tor. Het lijkt wel of er beneden iets aan vastzit,’ antwoordde Penrod. Voordat Nolan hem kon antwoorden, hoorde hij een onheilspellend gerommel in het water. Een paar seconden later brak er een enorme lichtbal door de golven. Aan de grond genageld van verbijstering voelde Nolan het 43.000 ton wegende platform onder zijn voeten bewegen als rubber. De lichtbal werd een vuurbal, gevolgd door een gigantische waterfontein, die Pedro als een monsterlijke inktvis in zijn greep nam.

Jay Nolan zag dat Penrod door de losgeslagen borgketting van een container werd geraakt en in een gat verdween; Pedro werd in tweeën gespleten alsof hij een reep chocolade was. Nolan voelde dat dit het einde was. Heb ik hiervoor geleefd, flitste het door zijn hoofd. Een enorme explosie volgde. Pedro's olie ontbrandde en met de olie, het platform. Toen werd het donker voor Jay Nolan.

1

Locatie: Sheraton Hotel New Orleans,
Datum: 1 mei 2010

Scott Becker stond op en tikte met een mes tegen zijn glas champagne.

‘Lieve vrienden en gasten, een moment alstublieft.’

Het werd stil in de grote goudgele balzaal van het Sheraton Hotel in New Orleans. De zaal was gevuld met belangrijke gasten. De gouverneur van de staat Louisiana zat naast Scott Becker aan tafel en keek goedkeurend in zijn richting. Een paar tafels verderop zat de burgemeester van New Orleans, die begerig naar een aantrekkelijke blonde serveerster keek. Zij was druk bezig toastjes goudmakreel zo elegant mogelijk op het gouden bord van de burgemeester neer te leggen. Aan de andere kant van de zaal stond de president van de districtsrechtbank van Oost-Louisiana zachtjes te praten met de hoofdinspecteur van het politiedepartement van New Orleans. De rest van de zaal was gevuld met allerhande hoogwaardigheidsbekleders en advocaten.

‘Dank voor uw aanwezigheid hier op deze prachtige lenteavond.’ Becker deed zijn best om zo veel mogelijk van de gasten een warme glimlach te gunnen. ‘Ik ben zeer vereerd dat u de tijd hebt genomen om hier aanwezig te zijn. Het diner dat zal worden opgediend is het minste wat ik kan teruggeven aan de mensen die de afgelopen jaren zoveel voor mij hebben

betekend. Ik dank u allen voor uw komst en hoop dat u zult genieten van de culinaire hoogstandjes van de chef. Eet smakelijk!’

Zoals gebruikelijk volgde een hartelijk applaus. Becker ging vlug zitten en was van plan om snel een oester naar binnen te werken, wetende dat het ongebruikelijk was voor de andere gasten om eerder te beginnen met eten dan hun gastheer. Helaas stond op dat moment de gouverneur op en legde zijn hand op Beckers schouder.

‘Dames en heren,’ begon de gouverneur, ‘maakt u zich geen zorgen, ik zal het kort houden.’ Een aantal gasten haalde opgelucht adem; de gouverneur was doorgaans lang van stof. ‘In al mijn jaren in de politiek ben ik nooit iemand tegengekomen als Scott Becker.’ De gouverneur keek Becker strak aan. ‘Deze advocaat heeft de afgelopen jaren alle belangrijke onderscheidingen die je als advocaat kunt krijgen, in ontvangst mogen nemen. Drie jaar geleden kreeg hij zijn eerste onderscheiding, voor zijn diensten als maritiem advocaat, als hij er niet was geweest werd er nog steeds chemisch afval gedumpt in de Baai van New Orleans. Een jaar daarop kreeg hij de Arceneaux-onderscheiding voor zijn professionaliteit en toewijding in het beoefenen van de wet met integriteit, eer en wellevendheid. En natuurlijk niet te vergeten de onderscheiding die Becker morgen in ontvangst zal nemen: de presidentiële onderscheiding van New Orleans. Deze onderscheiding wordt enkel aan die personen gegeven die beschikken over de hoogste morele en spirituele normen en die zorg dragen voor het sociaal en cultureel welzijn van alle burgers van New Orleans. Nog niet eerder in de geschiedenis van deze stad heeft één persoon al deze onderscheidingen gekregen. Het is een groot voorrecht dat een dergelijk individu in mijn staat woont. Waag het niet te verhuizen want ik keten je liever vast aan een stoel dan dat ik je uit deze staat zie vertrekken!’ Gelach en geklap volgden op de woorden van de gouverneur, die knikkend weer plaatsnam en zijn glas champagne hief. Een seconde later klonk Beckers glas tegen het glas van de gouverneur.

Becker wist dat morgen inderdaad een mijlpaal in zijn carrière zou zijn. Vijf jaar geleden, op vijfendertigjarige leeftijd en net summa cum laude afgestudeerd aan Yale Law School, was hij naar New Orleans verhuisd. Een paar dagen nadat hij was gepromoveerd kwam de alles verwoestende orkaan Katrina aan land bij New Orleans. Becker voelde zich gedwongen

om naar New Orleans af te reizen en zijn steentje bij te dragen aan de wederopbouw van de stad. Nu, vijf jaar later, wist vrijwel de hele stad wie hij was en wat hij had gedaan. Maar hij was nog lang niet klaar. Zijn magnum opus wachtte nog op hem, en hij voelde dat dit eraan zat te komen.

Niet alle gasten die in de grote zaal van het Sheraton Hotel aanwezig waren, deelden de vreugde van Becker. Sebastian Benson had heel andere zorgen aan zijn hoofd. De CEO van Benson Oil Productions had de financiële impact van de ramp op Petronius onderschat. Hij dacht dat zijn imperium groot genoeg was om deze klap snel te boven te komen. Zijn concurrenten roken echter een kans om het marktaandeel van BOP over te nemen. Ze verspreidden het gerucht op Wall Street dat het concern door de klap geen verdere investeringen meer wilde doen en misschien wel door de overheid zou worden gedwongen zijn activiteiten stil te leggen. Het aandeel-BOP stortte langzaam in. Benson wist dat de olie-industrie een harde wereld was. Er werden per jaar triljoenen dollars in deze industrie omgezet. BOP was goed voor zo'n 310 miljard dollar van de totale olieomzet. BOP's vijanden hadden dus een groot belang bij het om zeep helpen van BOP's marktaandeel. Over mijn lijk dat ik dat laat gebeuren, dacht Benson. Hij zou genadeloos terugslaan.

2

Locatie: Louisiana State Penitentiary

Datum: 15 mei 2010

De man kon het nog steeds niet bevatten. Hij zat in een cel in de Louisiana State Penitentiary, de grootste gevangenis van de staat Louisiana. Daags na de explosie hadden het hoofd van het New Orleans Police Department (NOPD) en de attorney-general van de staat Louisiana tijdens een persconferentie aangekondigd dat er een diepgaand onderzoek zou komen naar de oorzaak van de explosie op Petronius. De milieuschade was enorm en zou alleen maar toenemen, hadden zij gezegd. Nog steeds was het olielek dat was ontstaan door de explosie, niet gedicht. Er lekte dagelijks ongeveer 53.000 barrels olie uit het gapende gat in de aardkorst. Niet alleen het leven in de Golf van Mexico zelf werd bedreigd door de olie, de dreiging strekte zich uit tot honderden kilometers kustlijn, van Louisiana tot Florida.

New Orleans, een stad met ruim een miljoen inwoners met als belangrijkste bron van inkomsten de maritieme industrie, was nog herstellende van de orkaan Katrina, toen het noodlot opnieuw toesloeg. 'Het is een enorme klap voor onze stad,' had het hoofd van het NOPD gezegd. 'Onze burgers en ons milieu verdienen het dat we dit tot de bodem uitzoeken.'

Enkele dagen later stonden er vier rechercheurs voor Jay Nolans deur. Nolan was een dag na de explosie al ontslagen uit het ziekenhuis. Door de

kracht van de explosie was hij tegen een wand geworpen. Hij was bewusteloos gevonden door een van de ploegen die op weg was naar de reddingsboten. Met een traumahelikopter werd hij vervolgens naar het ziekenhuis gebracht en behandeld voor eerste- en tweedegraadsbrandwonden. Maar verder mankeerde hij niet veel; hij was net ver genoeg van de explosie verwijderd geweest om geen blijvende schade op te lopen.

Voordat hij iets had kunnen zeggen tegen de rechercheurs, kreeg hij handboeien om en werd als een crimineel afgevoerd naar het politiebureau. Nolan was totaal verslagen. Zijn vingerafdrukken werden genomen en er werden foto's gemaakt, foto's die in het 'boevenboek' terecht zouden komen, zo hadden de rechercheurs hem gezegd. Zijn kleding en bezittingen werden hem afgenomen. Contact met de buitenwereld werd verbroken. 'Pas als je bekent mag je je vrouw weer zien,' werd hem toegesnauwd toen Nolan na twee dagen had gevraagd wanneer hij haar mocht zien. 'Hoezo bekennen? Man, ik heb niets misdaan! Het was een ongeval. Ik ben ook slachtoffer,' had Nolan uitgeroepen toen de rechercheurs voor de zoveelste keer 's nachts zijn cel in kwamen voor een verklaring. Na de tweede dag begonnen de rechercheurs er genoeg van te krijgen. Nolan herhaalde steeds zijn verklaring. Een van de detectives van het NOPD, waarschijnlijk de onderzoeksleider, was Nolans gevangenis cel binnengestapt.

'Koffie, Jay?' vroeg hij. Nolan schudde het hoofd.

'Wanneer kan ik naar huis?' De detective grijnsde breed.

'Hoe naïef kun je zijn, Jay.'

'Ik heb jullie nu al tien keer hetzelfde verteld over wat ik weet en wat er gebeurd is.' De detective knikte. Hij slurpte aan zijn hete koffie.

'Dat klopt, Jay, maar van je verhaal klopt alleen geen ene moer.'

'Verdorie, wat klopt er dan niet aan?' vroeg Nolan boos.

'Rustig, Jay. Je denkt toch niet dat we je hier voor niets vastzetten? We hebben meerdere belastende verklaringen tegen je, Nolan,' zei de detective. 'Hard bewijs,' voegde hij er zelfverzekerd aan toe.

'Wat dan?' De detective lachte.

'Als je het in de rechtszaal hoort, is het vroeg genoeg. En anders vraag je het maar aan die fijne advocaat van je,' zei de detective smalend.

'Je krijgt van mij nog één kans Nolan, nog één kans om toe te geven dat je op eigen houtje de boel hebt besodemieterd op Petronius door te fingeren

dat je alle controlevoorschriften had nageleefd. Alleen maar om de hoogste productie te krijgen en in de reet van je baas te kruipen.’

‘Een leugen! Een klinkklare leugen! Ik heb nooit op eigen houtje gehandeld,’ riep Nolan geëmotioneerd uit. ‘In al die jaren heb ik alle regels van BOP strikt nageleefd.’

‘Niet volgens jouw baas, Nolan. Bereid je er maar op voor dat wij ook de top van BOP hebben ondervraagd. Niemand weet van een veiligheidscontrole van de pijplijn in de week voor de explosie, zoals jij beweert. Sebastian Benson is ziedend. Hij verklaarde ons dat jij compleet in bent gegaan tegen het overduidelijke bedrijfsbeleid door niet elke twee weken de pijplijn te inspecteren.’ Nolan was perplex toen hij dit hoorde.

‘Je zit diep in de shit, Nolan. Je verhaal klopt voor geen meter. Benson heeft je per direct de laan uit gestuurd. Je vrouw zal lang op je moeten wachten, Nolan. Tenzij je verstandig bent. Geef toe.’ De detective stond op en liep naar de celdeur. ‘Het is voor jou een verloren zaak, Nolan; beperk de schade.’ Daarop knalde de detective de deur met een klap dicht. Nolan had zich nog nooit zo eenzaam gevoeld.

De toegewezen pro-Deadvocaat wist zich geen raad met de zaak. ‘Wel erg technisch allemaal, Mr. Nolan,’ had hij gezegd na een blik op het dossier. ‘Kunt u bewijzen dat u niet schuldig bent aan de explosie?’ Nolan had verbaasd gereageerd.

‘Maar justitie moet toch bewijzen dat wat zij beweert waar is?’ had Nolan geantwoord.

‘Misschien moeten we met de aanklagers gaan praten voor een deal, een zogenaamd *plea agreement*?’ had de advocaat gezegd.

‘Wat is dat in godsnaam?’ had Nolan gevraagd. Toen de advocaat dit uitlegde en hierbij meer geestdrift vertoonde, was de moed Nolan in de schoenen gezonken.